

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Vászoly utca 6

Az adott szálig: **Hideg szavak a fordulóban**

1. A leleplezett kijelző

Imre Cső

Melinda felért az első emeleti gangra, ahol Erzsi mama már a résnyire nyitott ajtó mögött várt rá. A mozdulat csendes volt, mégis felverte a fojtogató feszültséget: a szomszédos ajtó megnyikordult, és Enci lépett ki a folyosóra, szorosan a nyomában Bálinttal, aki dühösen próbálta csillapítani a lányt. Fekete Zoltán ma is végigjárta a folyosókat a felújítási alap miatt, a hangulat amúgy is puszkaporos volt a házban.

– Nem érdekel a magyarázkodásod, Bálint! – vágta rá Enci éles hangon, s az arca elfehéredett a méregtől. Bálint szeme szikrázott a dühdtől, fojtott hangon sziszegte a szavakat, de mielőtt megállíthatta volna a lányt, a zsebében élesen csörrenni kezdett a telefon.

Bálint kapkodva nyúlt a készülékért, hogy gyorsan elnémítsa, ám Enci gyanakvóan egyetlen határozott mozdulattal kitépte a mobilt a férfi kezéből. A kijelzőn éppen felvillant Erika üzenete a klinikai vizsgálatról, alatta a jól látható fotóval a pozitív terhességi tesztről.

A gangra fojtogató csend telepedett. Melinda dermedten állt a fémkeretes fényképkeretet szorítva, miközben Erzsi mama elhűlve meredt a fiára az ajtórésből. Enci keze láthatóan remegett, ahogy a kijelzőt nézte, s lassan Bálintra emelte a tekintetét.

– Szóval ez a te kis éjszakai műszakod? – sziszegte Enci, s szavai végigvisszhangoztak a hűvös lépcsőházban. Bálint arca eltorzult a tehetetlen haragtól, de már késő volt: a tegnapi titok és az elhallgatott igazság egyetlen pillanat alatt roppantotta össze a látszatot a lakók szeme láttára.

2. Hideg szavak a fordulóban

Zsombor Dénes

Máté fásultan lépkedett tovább a kopott lépcsőfokokon, a futártáska pántja mélyen bevágott átizzadt vállába. Dániel ajtajának kíméletlen csapódása még visszhangzott a fordulóban, miközben Erzsi néni elégedetlenül hümmögött a korlátnál, mint aki keveselli a szomszédos drámát. Máté azonban nem Dániel rejtélyes üzenetére gondolt; a saját, harmadik emeleti lakásuk mögött várakozó pénzügyi pokol fojtogatta a torkát.

A másodiki kanyarban szabatos, kimért léptek koppanása törte meg a lépcsőház feszült csendjét. Dr. Balog Henrik nyitotta ki a tízes lakás ajtaját. Az ügyvéd makulátlan, élre vasalt sötétszürke öltönyében úgy festett a málló vakolatú betonfalak között, mint egy idegen, fenyegető test. Bőrmappáját gépiesen az oldalához szorította, és hideg, fémfényű tekintetével végigmérte a lihegő fiatalembert.

– Jó reggelt, Máté – mondta Balog halk, metsző hangon. – Remélem, Bianka átadta a tegnapi hivatalos értesítést. A hitelező türelme végleg lejárt, a kényszerértékesítési előkészítés nem várhat tovább. A haladék utolsó határideje péntek délután öt óra.

Máté megdermedt a korlát mellett. Az éjszakai műszak ólmos kimerültsége összezsapott a mellkasában felgyülemelő tehetetlen dühhel. Egy bizonytalan lépést tett az ügyvéd felé, de Balog Henrik jéghideg nyugalommal, rezzenéstelen arccal állta a pillantását.

– Maguk tönkretesznek minket – sziszegte Máté rekedten.

Balog csak egy halvány, részvétlen mosolyt engedett meg magának, mielőtt kimérten elindult volna lefelé a lépcsőn.

– Én csupán a törvényi kereteket képviselem – felelte visszanezés nélkül. Fent, a harmadik emeleten Bianka halk zokogása szűrődött ki a résnyire nyitott ajtón át a huzatos lépcsőházba.